

Με τις υποχρεώσεις μας για πληρωμές τοκοχρεωλυσιών για τα τεράστια χρέη της χώρας που συνεχώς αυξάνονται, με το υπερτιμημένο, το σκληρό ευρώ και την οικονομία μας σε ελεύθερη πτώση, είναι γελοίο να πιστεύουμε ότι, θα έρθει η ανάπτυξη και ότι, θα γίνουμε ανταγωνιστικοί. Πόσες ακόμα εσωτερικές υποτιμήσεις, πόση περισσότερη λιτότητα, περικοπές, φτώχεια, ανεργία, απελπισία, δυστυχία; Πόσες περισσότερες θανατηφόρες πυρκαγιές λόγω περικοπών, μπορεί να αντέξει η δύσμοιρη χώρα;

Η αδυναμία ελέγχου του νομίσματος μιας περιφερειακής οικονομίας, η αδυναμία υποτίμησης του, την αποπλίζει αφού βρίσκεται σε διαφορετική παραγωγική και νομισματική ζώνη και την καθιστά υποχείρια στο διεθνή ανταγωνισμό, στις κυρίαρχες αγορές, στους κερδοσκόπους και στους πονηρούς Γερμανούς. Αντί να εκδώσουμε χρήμα- με σύνεση και φειδώ βέβαια- για να πληρώσουμε τους μισθούς και τις συντάξεις, απλώνουμε το χέρι ως κακόμοιροι επαίτες για να μας δανείσει το Ευρωϊερατείο με επαίσχυντους όρους χώρας-αποικίας. Το σύνολο αυτών των δανείων επιβαρυνμένα με επιτόκια κατευθύνεται σε παλαιότερα χρέη, τα οποία γιγαντώνονται συνεχώς, ως ένας δολοφονικός φαύλος κύκλος.

Υπενθυμίζεται ότι η αναπτυξιακή απογείωση της ελληνικής οικονομίας έγινε από τα μέσα της δεκαετίας του 1950, όταν ο «δεξιός» Σπύρος Μαρκεζίνης έκοψε την ισοτιμία της τότε δραχμής με το δολάριο στη μέση το 1953. Σε όλο το φάσμα των διεθνών συζητήσεων, από τα αριστερά έως τα δεξιά, μεταξύ αυτών οι Ζισκάρ Ντ' Εσταίν, Πωλ Κρούγκμαν, Τζόζεφ Στίγκλιτς, Κένεθ Ρογκόφ, Ότμαρ Ίσιγκ, Τόμας Μάγερ, Μάρτιν Σμίθ, Νουλιέλ Ρομπινί, Μαρτσέλο ντε Κέκο, Βέρνερ Σίν, Μάικαελ Φούκς, μέχρι και οι Τζώρτζ Σόρος, οι Ιάπωνες του Ναμούρα, ο Σίμον Ντέρικ της Mellon Bank of New York και πολλοί πολλοί άλλοι, βλέπουν την αναγκαιότητα εξόδου από την ευρωζώνη. Αλλά εδώ το κατεστημένο μιλά για τη «συμμορία της δραχμής». Προφανώς γνωρίζει καλά από συμμορίες.

Η συντεταγμένη επιστροφή στη δραχμή, είναι ο δρόμος της επώδυνης ευθύνης με προοπτική ανάστασης. Ενώ η παραμονή στην ευρωζώνη σηματοδοτεί την ανακύκλωση της δυστυχίας και της εθνικής ταπείνωσης. Βέβαια, η μεγάλη έξοδος πρέπει να γίνει με σύνεση, φειδώ και σχέδιο. Ο δυνάστης της Ευρώπης η Γερμανία, που επιμένει στο σκληρό ευρώ, που δεν καταβάλει τις πολεμικές αποζημιώσεις, που προξένησε και έχασε δύο παγκόσμιες συρράξεις και κερδίζει την τρίτη. Και θέλει να μας μεταβάλει σε αποικία της.

Ας σκεφτούν τις τεράστιες ευθύνες τους αυτοί που διαφεντεύουν τη χώρα. Και οι ζαλισμένοι ή παράλογοι υποστηρικτές του παρανοϊκού “ευρώ πάση θυσία” από τα δεξιά και τα αριτερά οφείλουν να αντιληφθούν το αυτονόητο. Ότι δεν μπορεί να αντιτίθενται στα Μνημόνια και την ίδια ώρα να απαιτούμε νέα δάνεια σε ευρώ. Να καθυβρίζουμε τους τραπεζίτες και να τους ζητάμε και δάνειο.

Αυτοί οι εξυπνακισμοί όμως, δεν περνάνε με την κυρία Μέρκελ και τους Γερμανούς κατακτητές απέναντι. Η επιστροφή στη δραχμή συζητιέται ευρύτατα ως η πλέον σωστή λύση διεθνώς. Στο εσωτερικό της χώρας, μέσα στο σημερινό καθεστώς της μαζικής τρομοκρατίας ενάντια στη δραχμή και με περίπου φίμωση της αντίθετης άποψης, μεγάλο μέρος του ελληνικού λαού που τώρα πια έχει γίνει πελιοψηφικό, βλέπει αυτή την προοπτική ως λύση ή τη συζητά. Και όλο και περισσότεροι συμφωνούν.

Γι’ αυτό, είναι η ώρα της επώδυνης ευθύνης και της ελπίδας. Δεν αρκούν οι αδιέξοδες διαμαρτυρίες ενάντια στα Μνημόνια, χωρίς πολιτική κατεύθυνση και σχεδιασμό σεναρίου εξόδου από το ευρώ. Οι Εταίροι αποδείχτηκαν σε μύριες όσες περιπτώσεις ότι ενδιαφέρονται μόνο για να απομυζούν τη χώρα μας. Τώρα που η Ελλάδα θρηνεί τους νεκρούς της απο τις πυρκαγιές, που το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης οφείλεται στις περικοπές λόγω ευρωμνημονίων, είναι καιρός να καταλάβουν όλοι ότι, δεν πάει άλλο με τη γερμανική κατοχή. Καιρός είναι να υπάρξει μια ευρεία πολιτική κίνηση που θα υποστηρίζει την απαλλαγή απο τα ευρωμνημόνια, θα σαρώσει τις ορντινάτσες του Βερολίνου και θα φέρει πίσω την αυτοπεποίθηση και την ελπίδα στη χώρα.